ýkazy nedoplatků, jež jsou exekučními tituly dle §u 1 čís. 13 ex. ř., nepotřebují potvrzení po rozumu §u 54 odst. 2 ex. ř.

Berní úřad v B. v zastoupení eráru žádal proti J. Č. v B. ɔdle výkazu nedoplatků na dávce z majetku ve výši 6600 Kč ʼhotoveného berním úřadem v B. za exekuci mobilární, kterou ud prvé stolice povolil.

Ke stížnosti dlužníkově změnila II. stolice usnesení ɔvolující a zamítla návrh exekuční proto, že není na výkaze ɛdoplatků potvrzena jeho vykonatelnost (§§ 1 č. 13, 7 a 54, lst. 2. ex. ř.).

Nejvyšší soud obnovil povolující usnesení soudu stolice ʼvé, poukázav na předpis § 54 odst. 2 ex. ř., podle kterého eba potvrzení vykonatelnosti jen při exekučních titulech uveɛných v § 1 čís. 8, 10, 11—12 a 14, pokud se týče čís. 9 a 16 ɛ. ř., nikoli však při výkazech nedoplatků na daních a na ɔplatcích, jež jsou exekučním titulem podle čísla 13 § 1 ex. ɪdu a které již podle svého pojmu a názvu mají obsahovati n dávky již splatné a vykonatelné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze ne 26. srpna 1924 č. j. R I 671/24. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

ʼ výkladu § 17 nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. IX. 1920 č. 545 sb. z. a n.

Zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze žádal za ʼovedení soudního odhadu domů ve Světlé k cíli vyšetření ɔdnoty jich ku dni 1. ledna 1903 za příčinou vyměření dávky přírůstku hodnoty nemovitostí a po provedeném odhadu žádal, ɔy vzhledem k výsledku odhadů bylo uloženo majitelům těchto ɔmů, aby útraty odhadem spojené zaplatili. Usnesením ze dne listopadu 1923 Na I 622/23/9 uložil okresní soud v L. zemɛkému inspektorátu pro zemské dávky v Praze, aby útraty ty ɑplatil a zamítl návrh téhož, aby uloženo bylo majitelům od-

*) Pozn. red. S rozhodnutím tímto, jež je i slohově velmi nebalé, sotva lze souhlasiti.

hadnutých domů dávku tuto zaplatiti, protože dle zásad nesporného řízení útraty výkonem odhadů spojené má založiti žadatel, otázku, kdo dle § 17 dávkového řádu definitivně má nésti útraty s odhadem spojené, zda-li ten, kdo dávku z přírůstku hodnoty platiti má a zda-li jsou v daném případu podmínky § 17 ibidem, nepřísluší rozhodovati soudu. Není zákonného předpisu, který by tuto povinnost, týkající se výroku o útratách provedeného odhadu a definitivního uložení jich některé straně (zcizovateli aneb nabývateli) soudům ukládal. Pro soud jest tato záležitost vykonaným odhadem a stanovením ceny nabývací v určité a žádané době a vybráním útrat výkonu odhadu od žadatele, totiž zemského inspektorátu, vyřízena. Otázku, týkající se náhrady výloh soudních, s odhadem spojených, rozhodne si úřad dávku vyměřující sám, uzná-li v daném případu podmínky § 17 za dané, a pojme tyto náklady do platebního rozkazu, kterým dávku z přírůstku hodnoty na majetku ukládá. Proti platebnímu rozkazu obsahujícímu vyměření dávky z přírůstku hodnoty, včetně výroku o náhradě útrat provedeného odhadu, může strana podati stížnost dle § 19 cit. nař. nadřízenému úřadu správnímu. Proti výši útrat těch soudem přisouzených přísluší žadateli stížnost dle § 280 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. nadřízenému soudu sborovému.

Stížnost zemského inspektorátu do tohoto usnesení zamítl krajský soud v H. K., odůvodniv rozhodnutí tím, že soud první stolice provedl žádaný odhad, stanovil cenu odhadní, čímž věc u něho zahájená jest vyřízena, a jest na navrhovateli, aby útraty s provedením odhadu spojené podle zásad řízení nesporného založil. Otázku, kdo podle § 17 nař. z 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. má útraty výkonu nésti, zda navrhovatel či ten, kdo má platiti dávku z přírůstku hodnoty, nepřísluší řešiti soudu, nýbrž rozhodne o ní úřad za odhad žádající sám, který také má po ruce všecky pomůcky a předchozí administrativní spisy. První soud útraty ty co do výše určil, a uložil stěžovateli, aby je zaplatil bez újmy nároků, že se náhrady jich za předpokladů § 17. cit. nař. může domáhati na straně, která dávkou jest povinna. Na dovolací stížnost zemského inspektorátu rozhodl nejvyšší soud, že usnesení prvního soudu, pokud se ukládá zemskému inspektorátu pro zemské dávky v Praze zaplacení útrat výkonu odhadu částkou 324 Kč, zrušuje, a uložil prvním soudu, aby o zaplacení útrat výkonu odhadu znova rozhodl, a odůvodnil své rozhodnutí tím, že dle § 17 dáv. řádu ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. hradí výlohy soudního odhadu ten, kdo jest povinen platiti dávku z přírůstku hodnoty, je-li podle

výsledku odhadu nabývací hodnota více než 12·5% nižší aneb zcizovací hodnota více než o 12·5% vyšší než bylo stranou udáno. Poněvadž odhadní cenu stanoví soud a první soud tutéž určil, jest jen důsledno, aby soudu bylo přikázáno také usnesení o tom, kdo má platiti útraty soudního odhadu. O tom, kdo jest povinen platiti dávku, nemůže soud ovšem rozhodovati, ale osobu povinné strany označí jemu vyměřovací úřad, jenž jemu také oznámí, jakou hodnotu nabývací neb zcizovací strana za účelem vyměření dávky udala. Neučinil-li tak již v žádosti za odhad, jest na soudu, aby si potřebná data od vyměřovacího úřadu dodatečně vyžádal. Srovnávaje tato data od vyměřovacího úřadu zaslaná s výsledkem odhadů, může soud bezpečně zjistiti, jsou-li tu podmínky, za kterých strana, povinná platiti dávku, hradí také výlohy soudního odhadu. Teprve když příslušné usnesení soudní nabude moci práva, lze výlohy soudního odhadu předepsati a k placení platební rozkaz vydati. Usnesení nižších soudů nelze proto srovnati se zákonem a bylo proto stížnosti dovolací vyhověno.

Rozhodnutí ze dne 15. ledna 1924 Rl 1121-23-1.*)

—č—

Politické straně jest přiznati oprávnění, by žádala za opravu podle §u 19 tisk. zák.

Základní myšlenka opravy ve smyslu § 19 zák. tisk. otevírati sloupce periodického tisku tomu, kdo jím byl uražen, a takto pečovati »o rovnost zbraní v boji, který se odehrává před veřejným míněním« (Liszt), poukazuje asi rovněž na úmysl zákonodárce, by poskytoval tento prostředek ochrany cti těm, potažmo legitimovaným zástupcům oněch, kteří mohou býti podle platného trestního zákona předmětem urážky cti. Rozlišování § 19 tisk. zák. mezi úřadem a zúčastněnou osobou soukromou zdůrazňuje rozdíl ten zřejmě jen vzhledem k různému objemu práva jejich ve smyslu druhého odstavce § 19 tisk. zák., nemá však na mysli obmezovati právo k opravě na osoby fysické. Opak ani z doslovu ani z tendence zákona nevyplývá, nehledě k tomu, že by nebylo lze nahlédnouti, proč by zákonodárce právě nárok na opravu obmezil na osoby fysické a úřady, nevylučuje ostatní objekty urážek na cti z práva žalovati pro urážky takové, spáchané tiskem. Řešení otázky, zdali politická strana

*) Poznámka: Opačné rozhodnutí odůvodnil rada nejvyššího soudu Cícha v Soudcovských listech č. 12, roč. 1922.